

Θέατρον Τόχα

«Θίασος κ. Αικατερίνης Βερώνη»

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἔκαμεν ἑναρξιν τῶν παραστάσεων τοῦ ὀθιάσου τῆς κ. Βερώνης μετὰ τὴν «Μάγδα» τοῦ Σούδερμαν.

— Τὴν Μάγδα ὑπεδύθη ἡ κ. Βερώνη μετὰ λαμπρᾶς ἐπιτυχίας καὶ μεγάλης καλαισθητικῆς δυνάμεως. Ἡ εἰσοδὸς τῆς καθ' ἣν στιγμὴν ἐναγωνίως τὴν ἀνέμενον πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, ἦτο λίαν ἐπιτυχῆς καὶ ψυχολογικωτάτη. Εἰς ὅλας τὰς σκηνὰς τοῦ ἔργου ἔπαιξε μὲ πολλὴν δυνάμιν καὶ τέχνην μεγάλην. Εἰς τὴν σκηνὴν τῆς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Κέλλερ διαμάχης (πρᾶξ γ') ἐξήρθη εἰς μέγα ὕψος. Ἐκεῖ ἀνέδειξεν ὅλον τῆς τὸ μεγαλεῖον.

— Τὸν Σβάρτσ ὑπεδύθη ὁ Πεζοδρομὸς ἔπαιξεν ἀρκετὰ καλὰ, θὰ ἔπαιξε δὲ πολὺ καλλίτερα, εἰάν ἐκάλλυνεν ὀλίγον τὸν τόνον τῆς φωνῆς του. Ὡς τύπος ἀποστράτου ἀντισυνταγματάρχου ἦτο πολὺ καλός.

— Τὴν Μαρίαν ὑπεδύθη ἡ δις Σμαράγδα Βερώνη ἔπαιξε καλὰ, θὰ ἔπαιξε δὲ καλλίτερα, εἰάν ἔδιδε περισσοτέραν ζωὴν καὶ μεγαλειότεραν λεπτότητα καὶ χάριν εἰς τὸ μέρος τῆς.

— Τὴν Λυγούσταν ὑπεδύθη ἡ κ. Κυριακίδου ἔπαιξεν ἀρκετὰ καλὰ μὲ περισσοτέραν ζωὴν καὶ νεῦρα καὶ μεγαλειότεραν σοβαρότητα καὶ δυνάμιν θὰ ἔπαιξε καλλίτερα. Καλὸν θὰ ἦτο εἰάν ἡ ἀμφιέσις τῆς ἦτο σοβαρότερα, νὰ ἔλειπε δὲ τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς μαῦρον μανδύλιον, διότι δὲν εἶνε πλέον τῆς ἐποχῆς καὶ οὐδὲ εἰς αὐτὴν τὴν τάξιν.

— Τὴν Φραγκίσκαν ὑπεδύθη ἡ κ. Λοράνδου ἔπαιξε πολὺ καλὰ εἰάν κατιώρθωνε νὰ συγκρατῆσθαι τὸν ἑαυτὸν τῆς ἡρεμώτερον, χαρακτηρὸς φύσει παραγώδους, καὶ νὰ περιορίζεν ὀλίγον τοὺς ἀκκισμούς καὶ τὰς χειρονομίας τῆς, θὰ ἔπαιξε μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν. Ἄς καταβληθῇ λοιπὸν πᾶσα πρὸς τοῦτο προσπάθεια.

— Τὸν Μάξ ὑπεδύθη ὁ Βεάκης κρατήσας τὸ μέρος του ἀρκετὰ ἐπιτήδευσις παρετηρήθη εἰς ὅλας τὰς σκηνικὰς κινήσεις καὶ περιορισμὸς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔλειπε δὲ τὸ θάρρος. Καλὸν εἶνε νὰ καταβάλλεται καὶ κάποια ἐπιμέλεια καὶ φροντίς διὰ τὴν κατάλληλον ἀμφιέσιν.

— Τὸν Χέρτερτιγκ ὑπεδύθη ὁ Λοράνδου ἀρκετὰ καλὰ εἰς τὴν μετὰ τῆς Μάγδας συζήτησιν (πρᾶξ γ') χρειάζεται μεγάλη δύ-

ναμὸς διαλεκτικῆ καὶ πειστικότης. Καλὸν εἶνε νὰ ζυρίσῃ τὸν μυστακὰ του, διότι ἡ ἐπικάλυψις αὐτοῦ διὰ πάστας παραμορφώνει τὸ πρόσωπον καὶ ἐμποδίζει ροδερὰ τὴν ἔκφρασιν, τὴν ἀπαγγέλιαν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν.

— Τὸν Κέλλερ ὑπεδύθη ὁ Γεννάδης μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας ἔπαιξε μὲ πολλὴν δυνάμιν καὶ τέχνην μεγάλην εἰς ὅλας τὰς σκηνὰς τελεία ἐξωτερικεῖσι τῶν συνεχόντων τὴν καρδίαν τοῦ παθῶν. Καὶ ἡ καλαισθητικὴ του δυνάμιν πολὺ μεγάλη.

— Τὸν Κλέμπε ὑπεδύθη ὁ Τσουκάτος πολὺ καλὰ. Τὸν Μπέμαν ὁ Θησεύς. Τὴν Θηρεσίαν ἡ κ. Ἀδρεοπούλου καὶ τὸν Πέτρον ὁ Χαλκίόπουλος.

— Ἐν γένει ἡ παράστασις διεξήχθη κωνικωτάτα καὶ μετὰ περισσῆς ἐπιμέλειας.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπαίχθη ἡ «Ἀδριανὴ Λεκουβέρ» μίᾳ ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐπιτυχίας τῆς κ. Βερώνης.

— Τὴν Ἀδριανὴν ὑπεδύθη, ὡς πάντοτε, ἡ κ. Βερώνη, τὸν Μισσονὲ ὁ Πιερίδης καὶ τὸν Μαυρίκιον ὁ Γεννάδης.

— Περὶ τῆς ἐκτελέσεως τούτου δὲν γράφομεν, διότι τὴν ἐσπέραν τάχτην κατήλθομεν εἰς Πειραιᾶ καὶ παρεκολούθησαμεν τὸν θίασον τοῦ κ. Ἀλεξιάδου.